

Olla de pressió que fuig d'artificis

Eduard Márquez ens endinsa en un univers colpidor a través de la simplicitat i l'essencialitat

Acabar un llibre i fer veure que no et passa res; sortir de l'habitació i respondre als teus amb un somriure: dissimular al cap i a la fi, dissimular i reconèixer que sí, que llegir té alguna cosa de masoquisme, si no, com s'explica el fet d'arribar a la darrera pàgina de *L'últim dia abans de demà* d'Eduard Márquez amb el cor encongit i xop amb el dolor d'un altre i tot i així voler-ne encara més?

Després d'una cosa tan terrible com la mort de la seva filla, el protagonista d'aquesta història va reconstruint el camí que l'ha portat fins a un punt de no retorn a través de la seva infància, del seu matrimoni, de la relació amb els seus pares, de les amistats i amors de joventut i de la repressió de l'educació religiosa tardofranquista, i ho fa amb l'energia agra d'algú que ho ha perdut tot tret dels records que es resisteixen a dissoldre's i que l'aferren a una existència que ja no té sentit.

Eduard Márquez ens endinsa en un univers colpidor a través de dues premisses com la simplicitat i l'essencialitat que, agafades de la mà, aconsegueixen que la connexió amb el lector sigui del tot inapel·lable: els abusos dels *hermanos* repugnen amb una aversió carnal, la fragilitat del seu matrimoni o la de la mare dement se'ns esquerda amb la mínima pressió dels nostres dits, el respecte i la idealització de la seva amiga Francesca trasllueixen una sensibilitat capaç d'esborrar tanta amargor, i els somnis de joventut banyats de poesia, rock i drogues harmonitzen amb la necessitat d'alleugerir la tensió mentre llegim.

És sorprenent com aquesta olla de pressió a vessar de càrrega emotiva continguda funciona gràcies a un estil depurat basat en l'economia de recursos que fuig dels artificis i dels efectismes, una veu que plana per sobre la història marcant una serenitat que xoca amb la virulència del que s'hi explica.

M'agrada com l'escriptura d'Eduard Márquez insinua i suggereix, i ens deixa a nosaltres, els lectors, la feina de restaurar els esvorancs marcats per silencis literaris en realitat ensordidors, ens convida a reconstruir i ens acaba obrint les portes a les nostres interpretacions més subjectives. Posats a jugar, doncs, a mi m'agradaria pensar que hi ha un bri d'esperança a les últimes línies, l'hi vull veure sí o sí, es converteix en una necessitat imperant, com ho és també la d'acostar-nos no sé si al protagonista o al mateix autor i abraçar-lo, fer-li saber que hi som i que, malgrat tot, les coses aniran bé.

Inspirar i aspirar són dos passos bàsics per respirar; si no heu llegit encara aquest llibre, faríeu bé d'anar practicant aquest mecanisme imprescindible per obtenir l'energia necessària per viure. La necessitareu.

***La cirereta:**

El cor se'm dispara.

Damunt la taula, estranyament buida, només hi ha una nota escrita per la Francesca amb la barreja habitual de majúscules i minúscules.

El mar cura tots els mals dels homes.

Títol: *L'últim dia abans de demà*

Autor: Eduard Márquez

Editorial: Empúries

Pàgines: 150

ISBN: 978-84-9787-685-8

Preu: 16?